Prisen paa dette Blad, der udkommer hver Dag, er 2 Rbdlr. quartaliter eller 4 Mk. maanedlig, udenfor Kjøbenhavn med Tillæg af Postgebyrerne.

Dagen.

Forsendes med samtlige kgl. Brevposter og bestilles paa de kgl. Postcontoirer, samt i Kjøbenhavn Stormgaden 196.

40. Aargang. Søndagen den 27 November 1842. **№ 325.**

Z. t. N. 584211307. — 1. T. ▭.

Indenlandske Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 27. November.

— **Kongehuset.** Fra Frederiksborg skrives Følgende i Byens Avis: Hans Maj. Kongens Jagttoure og deraf følgende Hofhold her paa Slottet er nu forbi. Nærmest med den Hensigt for gjentagende at bevidne Hs. Majestæt Communens Tak for de Fordele, der tilflyde denne ved at være bleven overdragen endeel af Hillerødsholms Jordtilliggender i Forpagtning, bragte Borgerrepræsentationen og endeel af Byens Indvaanere afvigte Søndag Aften ham et Fakkeltog, og efterat en Sang var afsjunget, D. D. M. M. Kongen og Dronningen en Velkomsthilsen paa Frederiksborg Slot. Aftenen efter beærede Kongen og Kronprindsen det Beckerske Skuespillerselskab med deres Nærværelse ved Opførelsen af 2de Smaastykker: „En Bryllupsdags Fataliteter" og „Hovmesteren i Knibe." Om Tirsdagen, H. K. H. Prinds Ferdinands Fødselsdag, gave Dhrr. Kellermann, Simonsen og Courländer en Concert ved Hoffet, som afløstes af et Bal; Hds. K. H. Kronprindsessen, der i den Anledning ventedes, skal, efter Sigende paa Grund af en Upasselighed, have seet sig nødsaget til at forblive i Kjøbenhavn. Derimod var Hendes Moder, Storhertuginden af Mecklenborg Strelitz, tilstede ved Festen.

— **Hds. kgl. H. Storhertuginden af Meklenborg** agter efter Forlydende at tiltræde Tilbagereisen til Strelitz næstkommende Onsdag den 30te d. M. Saavidt vides vil Hs. Kgl. H. Kronprindsen ledsage sin høie Svigermoder.

— **Kongens Livcorps.** Det har i flere, især i Provindsaviser været berettet, at nogle af de nysindskrevne academiske Borgere under Skoleexercitsen i Garnisonens Exerceerhuus havde med Bajonetterne molesteret og nedrevet en der staaende Büste, forestillende høisalig Kong Frederik den Sjette som Kronprinds. Vi have hidtil ikke villet berøre denne Tildragelse, der hos Læserne maatte fremkalde en Stemning, der var endnu uhyggeligere, end det Sindelag i Virkeligheden kunde ansees for at være, der havde fattet Beslutningen til en slig Exces. Da denne ubehagelige Begivenhed imidlertid nu har været omtalt i de øvrige Blade, skulle vi ogsaa meddele Sagens Udfald: Efterat der i denne Anledning har været anstillet Undersøgelse af en nedsat Krigsret, ved hvilken det tør ansees oplyst, at Nedrivelsen var skeet af ueftertænksom Kaadhed, samt at Vedkommende neppe havde vidst, hvem den omhandlede Büste forestillede, er der nu igaar afsagt Krigsretsdom, hvorved de trende Skyldige ere idømte respective 8, 6 og 4 Ugers Arrest.

— **„Fædrelandets"** Gaarsnummer er atter lagt under foreløbigt Beslag af Justitsraad Reiersen.

— **Theatret.** Igaar Aftes blev „Dina" givet ottende Gang for aldeles fuldt Huus, og mange Personer, der ønskede Billetter, maatte gaae bort med uforrettet Sag. Dette yndede Stykke er atter ansat til næstkommende Søndag, hvilket maa ansees for et meget hensigtsmæssigt Valg af Theaterbestyrelsen, da det vistnok i længere Tid vil være istand til at drage Publicum til Theatret.

— **Italiensk Opera.** Signora Marziali, der som Sangerinde maa erholde Palmen blandt sine Konstfæller, optræder paa næstkommende Tirsdag for sidste Gang som Lucia i „Lucia di Lammermoor" i sin Beneficeforestilling. Til Afsked vil hun synge Scenen af Norma med Cavatinen: „O casta diva." Hendes Tab vil være meget føleligt for den italienske Opera.

— **Thorvaldsens Gratiegrouppe.** Der ere Dødelige, hvem Guderne lige fra Vuggen af have udkaaret til deres Yndlinger, og med hvem den blinde Lykke, der er troløs imod de almindelige Mennesker, synes at have indgaaet Forbund for hele Livet. Neppe er der nogen Konstner, der med større Grund kan henregnes til disse, end Thorvaldsen. Det var denne Lykke, der lod Thom Hope træde ind i hans Værksted og see hans colossale Jason, just da han mismodig vilde forlade Italien; det var denne Lykke, der frelste hans Amor og Psyche, da Lynet slog ned i den Villa, hvor den var opstillet: det var denne Lykke, der kastede hans Venus Anadyomene iland paa den engelske Kyst, medens Skibet, der skulde bragt den derhen, gik under med Top og Tav, — og det er endelig den samme Lykke, der i disse Dage har frelst et af hans herligste Værker: Gratiegrouppen, fra den Undergang, som vi allerede troede sikker. Saavel den, som et Par mindre Basreliefs: „Amor med Rosen" og „Mercur og Psyche", der troedes knuste ved Landsætningen, ere allerede fuldkomment restaurerede, og Gratiegrouppen venter kun paa, at den store Mester, naar han igjen kommer tilbage, skal lægge den sidste Haand paa Værket, for at være vis paa at fortrylle som forhen. (B. T.)

— **Fødte og Døde &c.** I Ugen fra den 19de til den 26de November ere heri Staden copulerede 24 Par, Fødte 58 (34 Drenge og 24 Piger), Døde 52 (15 Mænd, 22 Qvinder, 4 Drenge, og 11 Piger), altsaa ere 6 flere fødte end døde. De angivne Dødsaarsager ere: Alderdom 4, Betændelsesfeber 2, Brystkrampe 1, Brystsyge 6, Cachexie 1, Diarrhoe 1, Drik 2, Dødfødt 1, Feber 2, Indvortes Svaghed 1, Kirtelsvaghed 1, Krampe 8, Nervesyge 1, Nyefød 1, Rosenfeber 2, Slagflod 1, Stikflod 1, Strubehoste 1, Svindsot 2, Typhusfeber 6, Tænder 1, Vand i Brystet 1, Vattersot 2, uangivne Sygdomme 3.

— **Mundsyge.** Fra Frederiksborg skrives under 20de d. M.: Ogsaa heri Byen har i den sidste Tid paa nogle Steder Mund- og Klovesygen atter viist sig, dog i en langt mildere Grad end forrige Aar.

— **Ledige geistlige Embeders Indtægter og de paa samme hvilende Byrder.** 1) Nørre-Sundby og Hvorup Sognekald i Aalborg Stift, gl. Angivelse 200 Rbd., har nu følgende Indtægter: 1) Præstetienden af 114 Tdr. Hartkorn, som er bestemt til 1 Skp. Rug, 2 Skp. Byg og 2 Skpr. Havre pr. Td. Hartkorn, at svare efter Capitelstaxten. 2) Qvægtienden 30 Læs Torv, c. 40 Rbd. og $6\frac{1}{8}$ Skpr. Byg. 3) Paaske- og St. Hans-Rente $\frac{3}{4}$ Skp. Rug pr. Td. Hartkorn af 6 Gaarde, c. 55 Rbd. og et Maal Mælk af hver Gaard, hvoraf udbringes omtrent 3 Lpd. Ost. 4) Daggjerningspenge 15 Rbd. 5) Offer og Accidentser c. 320 Rbd. 6) For Brød og Viin til Communionen 5 Tdr. Rug og 10 Tdr. Byg efter Capitalstaxten. 7) For Jord udlagt til Kirkegaarden i Sundby 2 Tdr. Byg. Præstegaarden staaer for Hartkorn 4 Tdr. og har et Areal af 26 Tdr. Land. Skatter og Expenser udgjorde c. 90 Rbd. Ved allerhøieste Resolution af 9de d. M. er det bestemt, at Naadensaar og Enkepension fra nu af og i Fremtiden skal finde Sted ved Kaldet i Overeensstemmelse med Lovens 2—13. — 2) Ordineret Catechet- og første Lærer-Embedet ved Borgerskolen i Kjerteminde. Pengeløn 219 Rbd. $54\frac{1}{2}$ ß samt in natura 23 Tdr. 7 Skpr. 1 Fdkr. Byg, $21\frac{1}{2}$ Gæs, 21 Sn. Æg, 21 Par Kyllinger, Ostemælk af 276 Tdr. $2\frac{17}{24}$ Album Hartkorn, $\frac{1}{6}$ Part Qvægtiende og 72 Pd. Brød af Annexet: Drigstrup Sogn. Det bemærkes, at den ordinaire Catechet har Valget imellem disse Naturalier eller Vederlag i Penge, som for Formanden i Embedet har været 81 Rbd. Fri Bolig erholdes eller 70 Rbd. aarlig til Huusleie, endvidere 3 Favne Brænde til eget Forbrug og 20 Læs Torv til Skolen; Sommergræsning til 2 Køer paa Byens Mark, hvorfor i de senere Aar er af Kæmnercassen betalt en Godtgjørelse af 20 Rbd., og istedetfor Vinterfodring en Jordlod, der har været bortleiet og indbragt 20 Rbd., endelig 11 Lpd. $7\frac{13}{21}$ Pd. Hø og 17 Lpd. $3\frac{9}{21}$ Pd. Halm af Drigstrup Sogn; foruden Høitidsoffer af Kjøbstaden og Annexet.

— **Forbedring i den Konst, at frembringe Lysbilleder.** Den, som Chemiker, bekjendte Dr. Joh. Flor. Heller i Wien skal have været saa heldig, ved at forene Daguerreotypien med Galvanoplastiken, og ved en sindrig Behandling af de Kobberplader, som frembringes paa den galvanoplastiske Maade, at gjøre Følgende nye, meget vigtige Opfindelse. Han danner i et eget, til dette Øiemed construeret, Apparat, ved Galvanisme, en Kobberplade paa et paa den almindelige Maade daguerreotyperet Billede. Den saaledes dannede Kobberplade er, naar den aftages, fuldkommen jævn og speilglat, uden at det daguerreotyperede Billede viser sig i Samme, man af den originale (Sølv ▭ eller sølvpletterede) Plade er Billede imidlertid forsvundet. Denne Omstændighed ledede Heller til den Tanke, at Billedet, som havde dannet sig i det daguerriske Sølvamalgam, maatte have legeret sig med Kobberet under den galvanoplastiske Proces, hvilket ogsaa bekræftede sig ved de anstillede Forsøg, idet det endelig lykkedes ham, ved at bedække den legerede Kobberplade med Jodtinctur, pludselig at bringe det i Sølvpladen dannede Daguerreotypbillede frem paa Kobberpladen, skjønnere end det havde fremstilt sig i hiin. Dr. Heller fandt, at Billedet dannede sig saa dybt i den forøvrigt glatte Kobberplade, at denne kunde afpudses med skarpe Midler, uden at Billedet forsvandt eller blev beskadiget. Det saaledes frembragte Billede har Opfinderen i faa Minutter ætset paa en egen, ny Maade saa fuldkommen, at der kan tages Aftryk af Samme, ligesom af en Kobberstikplade. Opfinderen har besluttet omstændelig at bekjendtgjøre den af ham brugte Fremgangsmaade og saaledes at overgive den til almindeligt Brug.

— **Ere Kjedlerne i Dampskibe sikrede for Kugleskud?** Et saare interessant Forsøg blev for kort Tid siden anstillet i Portsmouth paa Linieskibet „Excellent" for at prøve hvorvidt Dampskibe ere skikkede til Forsvar i Krig. En af de største Vanskeligheder, som man hidtil har havt at overvinde, for at sikre Virkningen af Dampkrigsskibe, er nemlig at beskytte Kjedlerne for Kugleskud, da saadanne Skibe blive aldeles ubrugelige naar den Sidstnævnte gjennemtrænges af Kugler. Paa flere Dampskibe ere derfor ogsaa anbragt særegne Midler, for at forebygge, at de ikke beskadiges paa denne Maade og man har saaledes omgivet Kjedlerne med Lag af Metalplader af $\frac{3}{8}$ Tom. Tykkelse. Hensigten med det nævnte Forsøg var at prøve hvilken Modstand denne Beskyttelse af Kjedlerne vilde gjøre under en Kanonade i omtrent 600 Alens Afstand. Man dannede derfor et Slags Skjold af det samme Materiale, som benyttes til Kjedlernes Beskyttelse i Dampbaade, og stillede det i en Afstand af 600 Alen fra det nævnte Skib saaledes, at Kanoner af forskjellig Kaliber kunde affyres derfra paa Samme. Foruden D'Hr. Admiraler Codrington og Parker var et stort Antal af andre Soofficerer nærværende ved Forsøget. Det første Skud blev affyret fra en 68pundig Bombecanon med en 8 Tom. huul Kugle. Den traf Midten af Skjoldet, fordybede det omtrent 5 Tom., prellede tilbage og splittedes derefter i flere Stykker. Det andet Skud var en 32pundig Kugle; den traf Kanten af Skjoldet, gled og splittedes i 2 Stykker. Det tredie Skud slog imod Skjoldets Midte og blev i Samme efterat være trængt igjennem flere Plader. Den fyrede Kugle slap saaledes mod den Tredie, at den gik igjennem alle Pladerne og splittedes derefter i utallige Stykker. Den femte og sjette Kugle gik igjennem de Aabninger, som den tredie og fjerde Kugle havde frembragt. Ved 10 andre Skud blev Skjoldet aldeles skudt istykker, og det viste sig saaledes, at det nævnte Lag af Plader er aldeles utilstrækkeligt til at beskytte Dampkjedlen for Kugleskud.

— **Böttger's Fremgangsmaade med galvanisk Forgyldning og Forsølvning.** I Juni Maaned, medens man med den største Iver hist og her gjorde sig alt for sanguinske Forhaabninger om den elektrochemiske Forgyldnings- og Forsølvningsmaade, foranledigede en Artikel i Augsburg allgemeine Zeitung fra Frankfurt flere Spørgsmaal om hvorledes Professor, Dr. Böttger tilberede sin Guldopløsning, da derom var angivet, at han havde været saa heldig fuldkommen at overvinde alle de Vanskeligheder, som man havde havt at bekjæmpe ved den hidtil anvendte Fremgangsmaade med galvanisk Forgyldning.

En Brochure af Myntguardein Røsler i Frankfurt, hvilken nylig er udkommen om denne Gjenstand, indeholder en Beskrivelse af Böttgers Fremgangsmaade ved Guld- og Sølvopløsningen. Han bereder den ved en Opløsning af Chlorguld i det efter Liebig's Methode anvendte Cyankalium med cyansuurt Kali, istedetfor med Cyan-Jernkalium. Den Maade, hvorpaa Liebig's Cyankalium

Feuilleton.

Naalepenge.

(Fortsat).

Frederik havde ogsaa selv stor Lyst til at absentere sig uden at tale med Greven, men han vovede ikke at give efter for denne første Indskydelse. Dog kom han snart meget til at angre det; thi, neppe var han traadt ind i sin Onkels Cabinet, førend denne strax ledede Samtalen hen paa pecuniaire Gjenstande og han maatte udholde en Samtale om den bedste Maade, hvorpaa et ungt Menneske kunde anbringe sin Formue, og den bestod i at de to Trediedele skulde sættes i Grundeiendom, som f. Ex. i den herlige Eiendom Grasville, og Resten anvendes til Actier i et industrielt Foretagende, naar den, der stod i Spidsen for dette Foretagende, gav en solid Garanti. Greven indlod sig allerede paa en pompeus Lovtale over denne Operation, som han længe havde speculeret paa; han opregnede alle de Udsigter til Gevinst, som et ømt Øie ikke kunde undlade at opdage deri. Heldigt nok for Frederik afbrødes han midt i sin Exposition af en Vogn, der kjørte over Gaarden.

„Hvad er det for en Vogn? Et ubeleiligt Besøg maaskee! Jeg er ikke hjemme for nogen!" raabte han misfornøiet.

„Det er Tante, der kjører ud", svarede Frederik.

„Ah! Hvor skal hun da hen?"

„Til Marquise de Forges."

„Hr. de Lamarks Bedstemoder paa Mødrenesiden", sagde Greven; „noget døv, noget skinhellig; men min Kone gjør meget af hende."

„Er det langt herfra?"

„I Gaden Tournon, Nummer . . . Nummer . . . Nok, ligeved Luxemburg. Kudsken veed det . . ."

Ved disse Ord skyndte Greven sig atter at optage Samtalens Traad, og skjøndt mere og mere distrait lod Frederik som om han andægtigt hørte paa ham. Efter nogle Minutters Forløb stod han op, sagde, at hans Mangel paa Forretningskundskab gjorde, at han ikke for Øieblikket var istand til at vurdere de givne Raad i hele deres Omfang, men at han forbeholdt sig at tænke modent over dem. Skuffet ved denne tilsyneladende Lærvillighed lod Greven ham gaae lykkelig over at have henvendt hans Opmærksomhed paa en Gjenstand, som han havde frygtet for at han havde næret en fuldkommen Antipathi for og lovende sig selv, at han ikke vilde lade ham have hverken Rist eller Ro inden han havde faaet ham hvorhen han vilde.

Da Frederik var kommen ned i Gaarden, lod han sin Vogn kjøre bort og gik langs Quaien hen til Gaden Seine. Det havde givet sig til at regne, saa at han, da han kom ind i Gaden, maatte søge Ly i en Port for at undgaae et skrækkeligt Regnskyl. Han havde næsten staaet der i et Qvarteerstid og bandet over Forandringerne i Atmosphæren og var desuden plaget af en hemmelig Fortrydelse, som denne Ubehagelighed endog havde bragt til at udarte næsten til et uforklarligt Ildebefindende, da en elegant Cabriolet, som han strax saae var Lamarks, foer forbi Porten saa hurtigt som Hesten kunde løbe. Det var virkelig Hr. Lamark: hans Utaalmodighed maatte være stor, thi han ansporede i Eet væk Hesten og raabte hvert Øieblik „Af Veien!" Hvor skulde vel Vicomten hen i en saadan Hast? Skulde det ikke muligt være til Marquise de Forges, hvor Mad. de Lacy skulde vente ham! Neppe var denne Mistanke opstaaet i Frederiks Hjerte førend han ilede efter Cabrioletten og naaede ganske stakaandet Gaden Tournon. Men hvad Nummer boede Marquisen? Hr. de Lamarks Cabriolet var allerede langt borte: han holdt sikkert ikke førend i Hotellets Gaard, hvor vel ogsaa Grevindens Vogn stod og naar han kom derhen, var Porten vel allerede for længe siden lukket. Hvorledes skulde han saaledes nu faae at vide, hvor Madame de Forges Hotel var? Lige ved Luxemburg, havde Hr. de Lacy sagt. Frederik gik hen ad Gaden Tournon til ganske nær ved Palaiet. Han saae sig om tilhøire og tilvenstre og opdagede endelig en Landauer og en Cabriolet i en Gaard: Landaueren var Grevindens, Cabrioletten Lamarks. Et Øiekast havde været nok til at overbevise ham derom. Under Paaskud af Regnen, der faldt i Strømme, gik han ind i en Port ligeoverfor Hotellet de Forges, passede paa altid at holde sig lidt bagved den ene Halvport, der ikke var lukket op, for hverken at blive seet af de Forbigaaende, der, paa Grund af Regnen, søgte et Tilflugtssted ligesom han, eller af Grevinden eller Lamark, hvis en af dem muligt kjørte bort.

„Men", vil maaskee her en eller anden kold Betragter sige, hvem ingen Lidenskab har bragt til at begaae den mindste Extravagance, „hvorfor kunde det dog i saa høi en Grad interessere Frederik at faae at vide, hvorhen Hr. de Lamark havde begivet sig? Hvad gjorde det ham, om Vicomten mødte eller ikke mødte Madame de Lacy hos Madame de Forges?" . . . Det var ham saa lidet magtpaaliggende, at de 20 Minutter omtrent, der hengik, førend man hørte en Vogn rulle frem i Gaarden, forekom ham at være et heelt Aarhundrede af Smerte og Ængstelse. Himlen havde efterhaanden opklaret sig; en Solstraale spillede paa Tagene og man hørte kun den meer og meer aftagende Dryppen fra Tagrenderne, hvorfra Vandet med en mat Lyd skyllede ned paa Steenbroen. Frederiks Ængstelse var saameget større, som han halv begyndte at føle selv, hvor forunderlig hans vedvarende Forbliven i den Port, der havde tjent ham til Ly, maatte forekomme Folk. Endelig kjørte en Vogn ud fra Hotellet de Forges. Det var Grevindens Landauer. Den kjørte bort i Galop og forsvandt om Hjørnet af Gaden Petit-Bourbon, der ender ved Saint-Sulpice. Dernæst kom en Cabriolet; det var Hr. de Lamarks . . . Men kjørte han ikke med i hendes Vogn? Hans Jockei stod i Vestibulen ved Siden af Vognen og lagde et Dækken tilrette paa Hestens Ryg. Var det ikke et Beviis paa, at han var alene, og at han af sin Herre havde faaet Befaling til langsomt at kjøre Vognen til Hotel Lacy?

Hr. de Lamark var altsaa virkelig i dette Øieblik i Landaueren, ved Grevindens Side, under fire Øine med hende?

Denne Tanke var saa skrækkelig for Frederik, at han med Eet foer ud paa Gaden og løb lige over til Cabrioletten, for at overbevise sig om, at hans Frygt var grundet. Næsten i samme Øieblik lød en Stemme fra Cabrioletten; det var Hr. de Lamarks . . . Forbauset og skamfuld over uformodet at staae for ham i den feberagtige og eralterede Tilstand, hvori han befandt sig, med ganske vaade Støvler, Kjole og Hat aldeles dryppende af Regn, sagde Frederik stammende til ham, at han, forført af Veirets Skjønhed, der i Begyndelsen havde lovet en herlig Dag, havde tilfods begivet sig til Gaden